

In Memoriam:

RENNER JÁNOS

1946–2004

Bár már régóta tudtuk, hogy RENNER János kollégánk kedves mosolya, derűs pillantása mögött súlyos betegséget hordoz, mégis megrendülve fogadtuk az üzenetet, hogy menjünk azonnal, ha búcsúzni akarunk tőle.

Kollégánk, RENNER János közvetlenül a második világháború után, 1946-ban született Budapesten. Gyermekkorát Zuglóban töltötte. 1964-ben az I. István Gimnáziumban érettségizett, majd az Eötvös Loránd Tudományegyetemen fizikus diplomát szerzett 1970-ben. Egyetemi tanulmányainak befejezése után rögtön az Eötvös Loránd Geofizikai Intézetben helyezkedett el, talán ekkor még nem is sejtve, hogy egész munkás életét itt fogja eltölteni. Az Intézetben kezdettől fogva a radiometriai laboratóriumban munkatársa, majd 1979-től vezetője is. Fő feladatát a radiometriai analízisek módszer- és műszerfejlesztése képezte. Munkájának és eredményeinek elismeréseként 1981-ben tudományos főmunkatárssá léptették elő.

1975 és 1980 között mint a téma intézeti felelős vezetője részt vett az INTERMORGEO keretében a vas-mangán konkréciók és mélytengeri üledékek vizsgálatára szolgáló maggeofizikai elemző berendezés létrehozásában és mérési módszertanának kidolgozásában. Munkájával kapcsolatban több nemzetközi kutatóexpedícióban vett részt. Ezek között minden bizonnyal az 1979-es csendes-óceáni expedíció volt a legérdekesebb, amikor egészen a Fidzsi-szigetekig és Francia Polinéziáig, Tahitiig jutott el.

Vezetője volt az „Elemanalitikai vizsgálatok” című intézeti témacsoportnak, amely gyors ipari anyagvizsgá-

lati eljárások kidolgozására irányult, célja a kőzetek összetételének meghatározása volt a kutatás, a kitermelés, illetve a feldolgozás helyszínén. A vezetésével kidolgozott mérési eljárás és berendezés a bauxitiparban és a timföldgyártásban iparági szabvánnyá vált.

RENNER János nevéhez fűződik Magyarország Radiometriai Alappont Hálózata, ő tervezte meg és indította el ennek az országos programnak a mérési munkáit. Vezetése alatt szerezte meg az Intézet radiometriai laboratóriuma a Nemzeti Akkreditáló Testület akkreditációját.

Az elmúlt 30 év során 7 szolgálati szabadalom társszerzője, és több mint 70 tanulmány szerzője, illetve társszerzője volt.

Leikiismeretes munkáját több kitüntetéssel ismerték el:

- 1976-ban az Intézet igazgatójától igazgatói dícséretet kapott,
- 1982-ben a Központ Földtani Hivatal a „Földtani Kutatás Kiváló Dolgozója”, majd 1985-ben a „Kiváló munkáért” kitüntetésekkel adományozta neki,
- az Eötvös Loránd Geofizikai Intézet 2000-ben a Pro Geophysica Emlékéremmel köszönte meg eredményes munkáját és az Intézet iránti feltétlen elkötelezettségét.

János 2003-ban nyugdíjba ment. Régóta lappangó betegsége jelentkezett újra és kényszerítette, hogy megváljon kedves laboratóriumától. Egy becsülettel átdolgozott élet végén a békés öregkor azonban már nem adatott meg neki.

Távozásával nemcsak nagy tudású és hűséges munkatársat veszítettünk, hanem egy mindig segíteni kész jó barátot is. Huncut mosolya és szemüvege mögül előcsillanó derűje nagyon fog hiányozni.

Bodoky Tamás

RIBI ELEMÉR

1928–2004

Súlyos betegség következtében, életének 76. évében, 2004. január 24-én elhunyt RIBI Elemér okleveles villamosmérnök, a hazai geofizikai műszerfejlesztés és -gyártás jelentős egyénisége. A geofizikusok közép- és senior generációja jól ismerte és kedvelte robusztus és jókedvű személyiségét.

Újpesten született egyszerű munkáscsaládban, amire mindig büszke volt. Középiskolai tanulmányait Újpesten, majd a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Középiskolában végezte. Itt kapott technikus oklevelet is 1951-ben. Villamosmérnöki oklevelét levelező tagozaton a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán 1966-ban szerezte.

Első munkahelye az EKA villamossági műszergyártó cég volt. A Geofizikai Mérőműszerek Gyára — GMG — megalakulásától dolgozott a geofizikai műszer szakterületen. 1954–57 között mindennapos szakmai munkát végzett, majd 1957-ben, jó irányító és szervező egyéniségére felfigyelve, kinevezték a GMG főmérnökének. Vezetése alatt nagyszámú geofizikai műszer kifejlesztése és gyártása folyt, amelyek jelentős része — széleskörű hazai felhasználás mellett — exportra került az akkori szocialista országokba. Felsorolásuk hosszú lenne, de néhányat meg kell említeni: pl. az ELGI-ben kifejlesztett és a GMG-ben gyártott szeizmikus berendezés, amely nagydíjat kapott az 1958-as brüsszeli világkiállításon; az EL-303-as karotázisberendezés és annak változatai; a GMG soproni gyáregységében készült tellurikus és egyéb kutatóműszerek; az OKGT-nél kifejlesztett első elektronikus laterolog berendezés és számos más műszer.

Az 1960-as évek elején a műszeripari trösztösítéskor a GMG beolvadt a GAMMA Művekbe (GM). Nem vállalta tovább a főmérnöki munkakört, mert elméleti ismereteinek bővítésére levelező tagozaton mérnöki oklevelet kívánt szerezni a BME-n. Ekkor megbízták a Geofizikai Műszerfejlesztési Osztály vezetésével. Itt széleskörű fejlesztési tevékenységet irányított, amely részben a GM gyártotta geofizikai műszerek továbbfejlesztése volt, részben olyan új geofizikai műszer-

fejlesztések eredményeinek ipari szintre emelése, amelyek az ELGI, az OKGT, a soproni akadémiai kutatóintézet, az egyetemi tanszékek stb. berkeiben folytak. Említést érdemel az EL-7000 elektronikus karotázis berendezés, amelynek eladási értéke a 60–70-as évek fordulóján elérte az 1 milliárd forintot.

Az 1970-es évek elején az OKGT-be hívták a Geofizikai Főosztályra az akkor megindult nagymélységű kutatási program műszerezési fejlesztésének koordinálására. Rendkívül széleskörű feladatsor koordinálását, gazdasági menedzselését végezte eredményesen és kiválóan, egészen nyugdíjba vonulásáig. A nyolcvanas években már az OKGT nemzetközi geofizikai együttműködésének is egyik irányító alakja volt.

Emberi kvalitásairól el lehet mondani hogy született, ösztönösen szervező, koordináló egyéniség volt. Személyes tapasztalatból mondhatom — a sors különös véletlene folytán közös középiskolánkban, a „Kandó”-ban keletkezett ismeretségünk a geofizikai műszerezésben az ötvenes évek második felétől a kilencvenes évek elejéig mindennapos baráti munkakapcsolattá vált — mindenkor az együttműködés szervezését, elősegítését tekintette elsődlegesnek nemcsak egy munkahelyen, hanem az OKGT menedzselte kutatóhelyek között is és mondható, hogy a háttérből igyekezett a fejlesztéseknél jelentkező nehézségeket elhárítani.

Mint vezető határozott, erőskezű volt. Azonban, ha kellett, munkatársait, beosztottait messzemenően segítette személyes problémáik megoldásában is. Munkán kívül, terepen, külföldön a vele együtt lévők hangulatot teremtő jó pajtása volt.

Magánéletében családjának élő egyszerű ember, akinek szeretett felesége és két gyermeke, majd unokái mindenei voltak. Nyugdíjas éveit beárnyékolta fia korai távozása, majd felesége — öt évtizedes házasság utáni — elvesztése megkeserítette élete utolsó két évét.

Halálával elvesztettünk egy olyan kollégát, pályatársat, barátot, aki az 1900-as évek második felében a fénykorát élő hazai geofizikai kutatás jelentős és hasznos tagja volt. Távozásra fájdalmas mindannyiunknak, akik ismertük, szerettük. Búcsúzzunk — de szívesen emlékezünk rá.

Gyászolja családja, leánya, unokái, és akik becsültük és szerettük.

Kubina István

TORMÁSSY ISTVÁN

1946–2004

Kecskeméten született. Gyermekkori élményei már korán a geológusi pálya felé irányították. Középiskolai tanulmányait a geológiai technikumban kívánta végezni. Ez a terve ugyan nem valósulhatott meg, de pályaválasztása töretlen maradt. 1964-ben beiratkozott az ELTE TTK-ra, ahol 1969-ben okleveles geológusként végzett.

Egész szakmai életútja egybeforrt a hazai szénhidrogén-kutatással és -termeléssel. Pályakezdő geológusként az OKGT Dunántúli Kutató és Feltáró Üzemében kezdte meg munkásságát mint üzemi geológus. Az itt szerzett tapasztalatok döntő hatással voltak további szakmai életútjára.

A geológia iránt elhivatottságot érző fiatal szakember elkötelezett tagja lett az olajbányászok nagy családjának. 1971-től az OKGT Dunántúli Kőolaj- és Földgáz-termelő Vállalat rezervoargeológiai csoportvezetője lett. Megalapozta többek között a Budafa, Lovászi, Nagylengyel mezők korszerű művelési eljárásainak kidolgozását, fejlesztését, ellenőrzését. Korán megmutatkozott szakmai rátermettsége, nagy munkabírása, oknyomozó munkastílusa, eredmény-centrikussága, megbízhatósága.

Az OKGT-ben folyt belső átalakulások során a Nagykanizsán 1978-ban létrejött új vállalat, a Kőolaj- és Földgázbányászati V. főosztályvezetőjeként folytatta szakmai munkáját. Vezetésével és személyes közreműködésével számos területen folyt eredményes kutatási tevékenység. Mindig nagy súlyt helyezett a különböző kutatási módszerek kiegyensúlyozott és célszerű együttes alkalmazására.

Tagja volt annak a szakmai csapatnak is, amelyik kidolgozta a Nagylengyel mező CO₂-es műveléséhez alapvetően szükséges földtani–tektonikai modellt. Folyamatosan figyelemmel kísérte a termelő mezők állapotát, és ezen ismeretek felhasználásával alakította ki szakmai álláspontját.

Lelkes híve és magyar részről szakmai összefogója volt a magyar–jugoszláv határ menti térségben folyt összehangolt szénhidrogén-földtani kutatásnak. Kiváló kapcsolatokat épített ki a horvátországi és szlovéniai szakmai szervezetekkel.

A rendszerváltással párhuzamosan az olajipar újabb nagy szervezeti átalakulási folyamata is megindult. Az eddig dunántúli vállalati keretek között tevékenykedő, országosan elismert kiváló szakember a budapesti székhelyű, de országszerte kutatásokat végző Geofizikai Kutató Vállalathoz került 1990-ben mint a Dunántúlért és a Duna–Tisza közéeft felelős területi kutatási főosztályvezető. Irányításával folyt a térségben a felszíni geofizikai, mélyfúrásos és kútgeofizikai kutatási tevékenység tervezése, az eredmények értelmezése, a kutatás irányítása.

Az OKGT-ből létrejött MOL Rt.-ben folyamatosan szakmai vezetői feladatokat látott el. A szervezeti változások következtében vezetői feladatai is változtak. Kezdetben a MOL Rt. Kutatás-Termelési Ágazat (KTÁ) Kutatás-Mezőfejlesztési Üzletág, majd a KTÁ Hazai Kutatási Üzletág regionális geológiai osztályvezetője, 1997-től fejlesztés-koordinációs vezetője. Az újabb szervezeti átalakulást követően a Kutatás-Termelés Divízió (KTD) koordináció vezetője. Ebben a beosztásában munkahelyén, munka közben érte a halál 2004. március 24-én.

Kiegyensúlyozott és magas szintű szakmai munkásságáért számos elismerésben részesült. A Földtani Kutatás Kiváló Dolgozója (1975), Kiváló Munkáért (1981, 1988), Kiváló Dolgozó (1991 GKV), Magyar Olajiparért ezüst fokozat (1996), MOL Életpálya Elismerés (2001).

Aktívan vett részt a szakmai közéletben is. Rendszeres résztvevője volt a szakmai rendezvényeknek. Mint munkahelyi vezető minden rendelkezésére álló eszközzel igyekezett elősegíteni kollégái, fiatal munkatársai szakmai fejlődését azzal is, hogy ösztönözte és elősegítette aktív bekapcsolódásukat a szakmai közéletbe. Tagja volt az MFT-nek, az MGE-nek (több éven keresztül a Szénhidrogén Szakosztály elnöke volt) és az OMBKE-nek.

A geológiai feladatok megoldása kimagasló helyet foglalt el egész életében. Kedvelte a komoly szakmai kihívásokat. Munkájában mindig precíz, megbízható és igényes volt. Példamutatásával erre ösztönözte környezetét is. Nagy tudású és nagy munkabírású szakember volt, aki precíz, a részletekre is odafigyelő munkastílusával, a mások véleményére is figyelő és arra adó magatartásával kivívta munkatársai és a vele kapcsolatban álló külső személyek megbecsülését is.

Mások gondjaiban osztozni tudó, humánus gondolkodásmódja és magatartása segítette abban, hogy vezetői feladatait mindig emberségesen valósítsa meg. Beosztottait a szó igaz értelmében munkatársaiként, szinte barátaiként kezelte. Ajtaja mindig nyitva állt mindenki előtt.

A feszültségeket mindig magában feloldó és feldolgozó, kifelé mindenkor higgadt, megfontolt, halk szavú és szerény főnök, kolléga és barát nincs többé köztünk. Hirtelen és váratlan halálával azonban nagy és értékes hagyatékot adott mindannyiunknak, akik ismertük, tiszteltük és szerettük. *Ránk hagyta tisztességes szakmai és magánélete, embersége példáját. Örizzük és ápoljuk ezt a hagyatékot!*

Kedves Pista! Egyesületünk tagsága jól ismerte magas, szikár alakodat, baráti beszélgetésre, vitára mindig kész kedves stílusodat, tömör és lényegre törő érvelésedet. Köszönjük az együtt eltöltött munkás éveket. Emléked szívünkben él tovább. Isten áldjon! Nyugodj békében!

Pályi András

HU ISSN 0025—0120

Főszerkesztő: dr. Bodoky Tamás

Szerkesztő: Tóth Lajos. Tel.: (1) 252 4999/142, e-mail: tothl@elgi.hu

Szerkesztőbizottság: dr. Aczél Etelka, dr. Ferenczy László, Hegybíró Zsuzsanna, Kakas Kristóf,
dr. Ormos Tamás, dr. Szarka László, Verő László

A szerkesztőség címe: Budapest, II., Fő u. 68. (1371 Budapest, Pf. 433)

Telefon: (1) 201 9815
